

SBĚRATEL DUŠÍ

AL
press

edice
KIO KAN

ELIZABETH
PETERS

ELIZABETH PETERS

SBĚRATEL DUŠÍ

edice

KLOKAN

Copyright © 1981 by Elizabeth Peters
Translation © Jana Vlčková, 2016
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE JACKAL'S HEAD
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Drahomíra Smutná
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
www.alpress.cz
v edici Klokán, 2016
shop@alpress.cz
První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7543-263-6 (pdf)

KAPITOLA 1

„Skarab, paní, deset piastrů! Moc levný, nosit štěstí! Moc starý, z faraonovy hrobky! Moc levný! Skarab, paní! Nosit štěstí... Šest piastrů?“

Když zákazník nereaguje, cena se vždycky sníží. Pokračovala jsem v chůzi a ignorovala pouličního prodávče, který vedle mě klusal, a ušmudlaná černobíle pruhovaná galábíje mu pleskala o nahé nohy. Ignorovat skaraba bylo těžší, protože mi jím mával přímo před nosem. Ale dařilo se mi na něj nedívat. Ani jsem nemusela. Věděla jsem, že hodnotu šesti piastrů rozhodně nemá. Ani šesti centů, když už jsme u toho. Nepochází z faraonovy hrobky, nenosí štěstí (proč taky?) a starý bude nejspíš pouhých čtyřicet hodin.

„Počkejte na mě, Altheo! Zase mi utíkáte. Chci si ty věci prohlédnout!“

Znovu to odporné fňukání! Pět dlouhých dní poslouchám, jak si Dee stěžuje. Její kvílení mě provázelo z Idlewildu až do Orly, bohatě jsem si ho užila v polovině vyhlášených pařížských módních salonů. Doprovází mě z Orly po Fiumicino, z Fiumicina do Káhiry a z Káhiry

do Luxoru. A jak to vypadá – odtud se mnou půjde až na věčnost.

Podívala jsem se na ni, ale moje podráždění se tím nijak neumenšilo. Dee je rozmazlený spratek – od odbarvených vlasů, které jí v žáru Horního Egypta nelichotivě zplihly, po oplácanou postavu narvanou do nevhodně nových, velice drahých a příliš těsných šatů. A aby toho nebylo málo, tak má tahle protivná holka navrch nohu v sádře a berle.

Zastavila jsem se. Připadala jsem si jako padouch. A mrňavá fňukna se mi ošklivila o to víc.

„Promiňte, Dee. Já jenom... Omlouvám se. Kde je váš otec? Neměl tu na nás čekat?“

Dee pokrčila rameny. Její gesto jsem chápala jako negativní odpověď na moji celkem zbytečnou otázku. Letištní budova se rychle vyprazdňovala, jak se naši spolucestující rozcházeli k čekajícím autobusům a taxíkům. Nikde jsem neviděla člověka, který by odpovídal mojí představě Deeina otce – bohatého muže (jenž si může dovolit svou dceru rozmazlovat drahou francouzskou módou a dopřát jí placenou společnici, která ji doprovodí do Egypta) středního věku (Dee přiznala, že je jí sedmnáct). Ale nikdo takový tu nebyl – jenom my, pár turistů a horda pouličních prodavačů v pruhovaném, kteří se hemžili kolem každého přichozího jako masařky. Nelichotivé přirovnání, uznávám. Nebyla jsem v nejlepším náladě. Sotva jsem vstoupila na egyptskou půdu, necítila jsem se ve své kůži, a čím jižněji jsme se dostaly, tím se tenhle pocit zhoršoval.

Otočila jsem se k Dee a zjistila, že její nepokrytý zájem k nám přitáhl hordu černobíle pruhovaných hábitů.

„Skarab, paní, pět piastrů! Z královské hrobky! Nosit štěstí!“

Prvnímu z otravů se podařilo vtisknout své zboží Dee do rukou, což je, jak vědí všichni prodejci, poloviční ví-

těžství. Dee se ušklíbla a skaraba mi podala. Měl obvyklý oválný tvar a byl velký přibližně pět centimetrů. Modrozelený povrch s trochou fantazie připomínal posvátného brouka. Na spodku měl hrubé vrypy, což měly být hieroglyfy.

„Padělek,“ prohlásila jsem až příliš hlasitě a hned mi bylo o hodně hůř. Tohle slovo mi působilo téměř fyzickou bolest.

Dee se na mě udiveně podívala.

„Co se děje? Nějak jste zezelenala. Že už by vám bylo špatně ze slunce?“

„Asi ano. Pojd'te najít nějaký taxík, než budou všechny obsazené. Váš otec na nás určitě čeká v hotelu.“

„Oukej, oukej.“ Musím Dee připsat ke cti, že je dobromyslná. Vrátila skaraba jeho neodbytnému majiteli a zamžikala na něho umělými řasami. „Promiň, kámo. Žádný kšeft nebude.“

„Ano, ano, vy koupit!“ Prodavačův hlas vystoupal do nebezpečných výšek. „Jen čtyři piastry! Paní, vy koupit! Já žíkat, vy koupit!“

Bez přemýšlení jsem ho usadila jednou stručnou, zato výstižnou arabskou frází. Za to, jak krásně se ten mužík zarazil, tahle má neuvážená věta skoro stála. Říkám skoro.

„Do hotelu Zimní palác,“ poručila jsem šoférovi a nacpala Dee i s její sádkou do auta. V duchu jsem se proklínala – anglicky i arabsky. Nejsem v Luxoru ani pět minut a už udělám první chybu. Po všem tom úsilí, které jsem vynaložila, abych vypadala jako normální turistka...

Taxík poskakoval po nerovné silnici a zvedal mračna prachu. Vytáhla jsem pudřenku. Můj nos se skutečně leskl, ale to mě netrápilo. Především jsem se potřebovala ujistit, že vypadám úplně jinak než dřív. Přesně o to mi šlo.

Ne, žádný převlek jsem na sobě neměla. K tak drastickému opatření jsem nepřistoupila. Spíš jsem zvolila ochranné zbarvení, jako když se vyděšené zvíře brání před predátory. Pronásledovaným tvorům pomáhá příroda, ale já si musela pomoci sama. Ústa jsem si obtáhla rtěnkou tak, aby se zdála širší, a pečlivou volbou očních stínů jsem dosáhla toho, že moje olivově zelené oči působí jako hnědé. Avšak největší barevnou změnu prodělaly moje vlasy. S účesem jsem toho moc udělat nemohla, protože mám velmi husté a kudrnaté vlasy, které snesou jenom ten nejjednodušší krátký sestřih. Ale pětadvacet let jsem byla bruneta a moje nové, popelavě blondaté kadeře vypadají překvapivě dobře.

Čtyřicetidolarová investice do peroxidu, nové rtěnky a paletky očních stínů „Magické oko“ se vyplatila – a nová Althea Tomlinsonová je na světě. Možná jsem se namáhala zbytečně. Koneckonců nikdo z nich mě deset let neviděl. Dospívala jsem pomalu, jak se kulantně říká, a v patnácti jsem se s trochou nadsázky mohla pyšnit rozměry 30-30-30. Jake si ze mě utahoval, že při šití nových šatů ani nepotřebuju krejčovskou pannu – stačí mi kmen mladého stromku. Vypadala jsem spíš jako otrhaný kluk, takže v sošné mladé blondýně v modrém plátěném kostýmu by mě určitě nikdo nepoznal.

Ne že bych přehnaně dbala o dokonalý vzhled, ale vydělávala jsem si jím na svůj chlébездеjší. Ovšem na máslo nezbylo. Práce v modelingu na první pohled sice vypadá báječně, ale když fotíte plavky a svetry do prodejních katalogů, fascinuje vás to stejně jako vykopávání brambor. Ani nejste bůhví jak placení, obzvlášť když každý cent vydělaný navíc odkládáte do obálky s nápisem „dovolená“. Dovolená? Odpočinek, relaxace, změna prostředí... Přiznávám, že v tom byla kapka ironie, když jsem obálku označovala.

Moje myšlenky se vracely do starých vyježděných kolejí. Abych je rozptýlila, podívala jsem se na Dee, ale ta mě momentálně nepotřebovala. Fascinovaně zírala z okénka a prohlížela si okolní krajinu. Letiště leží v poušti, stranou od moderního Luxoru, a náš řidič mačkal ze svého rozhrkaného auta, co se dalo – takže jsme uháněli šílenou rychlostí padesáti kilometrů v hodině. Avšak vzhledem ke kvalitě vozovky jsme nadsakovali, jako bychom jeli stovkou. Převodovka úpěla, nárazníky se nebezpečně chvěly. Řítily jsme se k městu, které leží na pravém břehu Nilu uprostřed úrodných oblastí, táhnoucích se kolem řeky. Před námi se krásně zelenala pole a tyčily se vznešené datlové palmy. Na pozadí sluncem vybělené pouště z jasných barev až přecházel zrak. A nad tím vším se kleňula nekonečná obloha Horního Egypta, tak blankytně modrá, až připomínala vzácný typ čínského porcelánu.

Ke své mrzutosti jsem si uvědomila, že mi slzí oči – a rozhodně ne od všudypřítomného prachu. Egypt není přívětivá země. Sytě zelená pole tvoří jen úzký proužek, za nímž se rozkládá vyprahlá a nemilosrdná poušť. Avšak zdejší průzračný vzduch a nelitostné slunce mají něco do sebe. Něco, co se vám dostane do krve jako malárie, a sem tam vás zaplaví nostalgií, kterou nelze ničím vyléčit.

„... padělky?“ zeptala se Dee.

Trhla jsem sebou, jako by mě uhodil.

„Byly všechny ty věci, které ti muži prodávali, padělky?“ opakovala.

Uvědomila jsem si, že lék na můj sentiment přece jenom existuje. Je jím klíčové slovo, které mě vždycky spolehlivě nakopne.

„Padělky,“ vyslovila jsem ho nahlas, abych je vyzkoušela. „Ano, všechno to byly padělky. Vyrábí je většina feláhů. Za tímto účelem zakládají takové malé rodinné manufaktury. Skarabi, vešebty – to jsou takové malé

sošky – všechno jsou to jen ubohé napodobeniny, podvrhy, kopie, imitace...“

Taxík stříhl ostrou zatačku, utál proud mých synonym a vrhl na mě Dee. Zvedla se s jadrným zaklením, které mě přimělo povytáhnout obočí. Dnešní mládež má skutečně liberální výchovu.

Zpočátku jsem hotel nepoznala. Což bylo dobře, protože mě za poslední půlhodinu pronásledovalo až moc vzpomínek na staré zlaté časy. Od mé poslední návštěvy přibyla k té části hotelu, před níž auto zastavilo, vkusná přístavba s velkými prosklenými dveřmi. Zaplatila jsem řidiči, co si řekl, což byla hloupost. Každý v Luxoru očekává, že se o ceně bude smlouvat, předem se na to těší a užívá si to. Ale bála jsem se, že když se pustím do handrkování, zase se zapomenu. Turistka, která mluví plynne arabsky, už stojí za zmínku u večerního jídla. A šeptanda se šíří rychle, což platí pro všechna malá města na světě.

Dokud jsme nevstoupily do klimatizované haly hotelu, ani jsem si neuvědomovala, jaké mi je horko. Teď jsem přímo pookřála. Chladivý vzduch měl na Dee očividně stejný vliv, protože padla do nejbližšího křesla a blaženě zavřela oči.

„Jsem úplně mrtvá,“ oznámila mdle. „Ubytujete nás, že jo? Táta tu někde musí být.“

Rozhlédla jsem se kolem sebe, ale protože jsem svého dočasného zaměstnavatele nikdy neviděla – ani na fotografii –, nepředpokládala jsem, že ho poznám. Mohl jím být kterýkoliv muž středního věku, lelkující v hale. Zazobaný pan Bloch. Trávit zimu v Egyptě stojí peníze. Takové, jaké někteří páni vydělávají půlku života.

Vydala jsem se k recepci. Nepolapitelný pan Bloch mi začínal pít krev. Byl to vdovec s jediným dítětem. Člověk by předpokládal, že se nemůže dočkat, až svého

drahouška obejmě. Nicméně odpověď recepčního mě ne- nechala na pochybách, že jsme očekávány, a to netrpělivě. Okamžitě se kolem nás začali hemžit hoteloví zřízenci, nastalo horečné telefonování a o několik minut později z jednoho z výtahů vystoupil vysoký prošeďivělý muž a zamířil ke mně.

„Slečna Tomlinsonová?“ Jeho hluboký hlas, byť poněkud podezřívavý, mě příjemně překvapil. Dee totiž mluvila s příšerným nosovým newyorským přízvukem. Na moje přikývnutí mi podal velkou pěstěnou ruku a pevně mi stiskl prsty. Obličej měl růžový a hladce oholený. Působil mírně ospale a přátelsky, což se mi líbilo. Rozhodně se mi zamlouval víc než jeho dcera. Ale protože se dalo předpokládat, že on naopak dává přednost jí, odvedla jsem ho ke křeslu, na které se Dee zhroutila. Vypadala, že spí. Šťouchla jsem do ní a byla jsem odměněna známkami života.

„Och.“ Zamrkala. „Ahoj, tati.“

Bloch ji opatrně líbl na tvář. Ostražitý výraz, který přitom nasadil, jsem už viděla u jiných otců dospívajících dívek, kteří se svými zlatičky jednali jako s živou odjištěnou bombou. Přišlo mi to celkem zbytečné.

Na rozdíl od jiných pubertáků je Dee přinejmenším zdvořilá. Dovolila otcí vzít ji za ruku a chápavě přikyvovala, když jí vysvětloval, že se mu nepodařilo získat pro nás pokoje v nové části hotelu. Mají plno.

„Ve staré budově bohužel není klimatizace,“ přiznal provinile a nervózně zašilhal na dceru. „Ale noci jsou tu skutečně chladné a stará budova má svoje kouzlo.“

Prošli jsme spojovacími dveřmi – a já vstoupila rovnou do své minulosti.

Před padesáti lety musel být Zimní palác ztělesněním elegance. Před deseti lety jsem se zamilovala do jeho viktoriánského kouzla, noblesy, širokého ústřed-

ního schodiště se zlatými sloupky a hudebního salonku s židlemi potaženými červenými plyšem. Vždycky jsme tu trávili jednu dvě noci, než jsme se na zimu usadili v sice dostatečném, ale poněkud fádním bytě Archeologického ústavu. Pobyt v hotelu pro nás představoval skutečný luxus, ale byla to jedna z věcí, kterou se Jake lišil od obvykle škudlivých archeologů. Zkrátka jsme si užívali a starosti s placením nechali na později. Se šetřením si můj táta hlavu rozhodně nedělal. Když jsem byla starší, někdy jsem mu kvůli tomu kázala, ale na Jakea bylo těžké se zlobit. Každou kritiku přešel povytaženým obočím a nějakou legrační poznámkou. Lá-mala jsem si hlavu, jestli by ho máma zvládala lépe, ale na tohle téma jsme spolu nikdy nemluvili. Byla to jediná věc, při které spolehlivě ztrácel smysl pro humor. Neměl to lehké. Po manželce mu zbyla malá dcera a samé vzpomínky. Máma zemřela na vzácnou zdravotní komplikaci, která se vyskytuje u jednoho procenta lidí. Šance, že na ni někdo skoná, je statisticky mnohem menší, než že zahyne při autonehodě. Já si na mámu nepamatuju, ale zanechala po sobě mezeru, kterou jsem se snažila zaplnit. V úplně mrňavých povrchních věcech jsem uspěla. Bylo nám s Jakem dobře, ale chovali jsme se k sobě spíš jako kamarádi než otec s dcerou. Rozhodně jsme nespádali do kategorie rozmazlený jedináček a jeho ustaraný otec.

Pokoje se nějak scvrkly a působily ošuntělejším dojmem. Ale postel jsem si pamatovala ze své poslední návštěvy. Byla tak vysoká, že jsem si musela vzít židli, abych se na ni dostala. Halila se do obrovských bílých oblaků moskytiéry, která se zužovala do krajkové koruny, visící vysoko nad polštářem. Když jsem do jedné z těchtohle postelí uléhala poprvé, připadala jsem si jako královská nevěsta.

Povinnost velela, abych Dee nabídla, že jí pomůžu s vybalováním, ale pan Bloch namítl, že se o to postará. Chtěl si se svým miláčkem v klidu popovídat. Ten laskavý pán mi také sdělil, že mi pokoj zaplatí – když jsem byla tak hodná na jeho holčičku. Málem jsme se při té poznámce s Dee zadusily, jak úporně jsme se kousaly do jazyka, abychom neplácly něco nevhodného. Musela jsem se přemáhat, abych byla k tomu frackovi minimálně zdvořilá, a ona mě považovala za nejnudnějšího patrona od doby královny Viktorie.

Samořejmě jsem panu Blochovi poděkovala a on poděkoval mně. Pak dloubl do Dee a ta mi taky poděkovala. A já bych nejspíš poděkovala jí, kdyby se můj přechodný zaměstnavatel hned nato neodporoučel i s dcerou, a nezařechal mě samotnou s mými vzpomínkami.

Uvítala bych lepší společnost.

Netuším, jak dlouho bych stála uprostřed místnosti jako solný sloup, kdyby mě z transu neprobral další starý známý egyptský zvyk, který mi dávno vyklouzl z paměti.

Dveře se rozlétly a hlasitě udeřily do stěny. Znělo to jako rána z pistole. Byla to pokojská, která mi přinesla čisté ručníky, ale taky to mohl být číšník nebo poslíček. Klepání se v Luxoru nepěstuje, stejně jako se tady nezamyká. Během dne se navíc nechávají dveře pootevřené, aby do místnosti mohl proudit vzduch. Panuje zde pouštní klima – ve dne je vedro, v noci zima.

Vzala jsem si ručníky a šla do sprchy. Předtím jsem zamkla. Potom jsem zavolala pokojovou službu a objednala si čaj. Nato jsem pospíchala odemknout dveře, aby se číšník při průletu nezranil, a zamířila jsem na balkon, kde na mě čekal kulatý stůl z tepaného železa a dvě proutěná křesílka. Usadit jsem se tam nechtěla. Jenže bylo prakticky nemožné jen se letmo rozhlédnout po okolí a odejít.

Hotel leží na východním břehu řeky spolu s moderním městem a ruinami starověkých chrámů. Za Nilem, na jehož hladině se odrážely všechny barvy zapadajícího slunce, se rozprostírá západní břeh, kde dnes, stejně jako za dávných časů, vyrostlo několik vesniček. Ale především je to země mrtvých.

Přemítala jsem o tom, jak je zvláštní, že tolik odlišných mytologií směřuje nebe na západ. Tir na nOg, Země věčného mládí. Ostrovy blaženosti. Amenti. A pak mi při pohledu na zapadající slunce došlo, že na tom není vůbec nic zvláštního. Člověk stejně jako sluneční kotouč neodvratitelně mizí v temnotě – avšak zapadá obklopen vítězoslavnou září.

Syté světlo zaplavilo zelené palmy a bavlníková pole na západním břehu a pozlatilo zubaté pohoří. Na líně plynoucí řece se pohupovaly trojúhelníkové plachty elegantních lodí zvaných felúky. Právě ony jsou dosud jediným mostem mezi východním a západním břehem. A tak se turisté dostávají přes Nil stejným způsobem jako staří Egypťané, aby navštívili domy mrtvých – hrobky a chrámy ve stěnách skalnatých útesů, za nimiž denně zapadá slunce, symbol zářivé smrti.

Do pokoje vtrhl číšník s mým čajem. Dojem z okázalého spěchu vzal zaslé v okamžiku, kdy jsem zjistila, že čaj je sotva vlažný. Muž se cestou nejspíš zastavil na kus řeči s okatou pokojskou. Slunce zmizelo za horami a zanechalo po sobě na obloze šarlatové, zlaté a purpurové šmouhy. Luxor je specialista na úchvatné západy slunce. Ale hory jsou vysoké a slunce si na nebi ještě chvíli pobude, než úplně zaje. Světla zbylo dost, aby se v něm dalo číst.

Vytáhla jsem z kabelky dopis. Četla jsem ho snad stokrát. Tam, kde byl přeložený, se laciný papír začínal trhat. Opatrně jsem ho rozložila a uhladila. Znovu jsem se zahleděla na slova, která jsem už znala nazpaměť.

Velectěná slečno,

píšu tento dopis v naději, že se těšíte dobrému zdraví, a prosím Nejvyššího, aby Vás ochraňoval.

Snažně Vás prosím, velectěná slečno, abyste přijela do Luxoru. Musím Vám sdělit něco velmi důležitého. Jde o záležitost týkající se Vašeho ctihodného otce, ať odpovídá v pokoji. Je to velice důležité. Doufám, že Vás co nejdřív uvidím.

Těším se na Váš brzký příjezd.

*Váš nejposlušnější
předák Abdelal Hassan*

Drobné krasopisné písmo bylo roztřesené, protože Abdelal už má svůj věk. Musí mu být skoro osmdesát. Čtyřicet let dohlížel na průběh archeologických vykopávek. Zнала jsem ho celý svůj život. Tohle je jediný dopis, který jsem od něho kdy dostala, a na základě několika formálních odstavců jsem těžko mohla soudit, proč se s ním vůbec obtěžoval. Zmiňuje se o Jakeovi, takže nejspíš půjde o nějakou temnou epizodu, k níž došlo před deseti lety. Ale proč čekal tak dlouho, když je to tak důležité? Co může tak významného vědět? Otcova aféra se ho netýkala. Ale tahle pasáž dopisu mě sem nepřivedla. Rozhodla douška, naškrábaná arabsky pod podpisem.

Vzpomínáte na den na Místě mléka, kdy jste byla velká královna Nefertiti a já Váš věrný vezír? Tuhle hru jsme hráli, když jste byla malá. Ale teď jste žena a já stařec. Vím něco, co musíte vědět i Vy. Okamžitě přijďte, ať Vám to povím, protože kroky Sběratele duší zní v mých uších stále hlasitěji.

V srdci zůstával Abdelal napůl pohanem. Občas jsem mu předhazovala, částečně v žertu, že věří ve staré bohy, jejichž zpodobnění pomáhá objevovat. Je to vysoký a štíhlý muž, jehož mahagonový obličej pokrývají jemné vrásky jako praskliny ve staré omítce. Když se usmál, ukázal zahnědlé polámané zuby, jaké mívají muži jeho věku a postavení, a najednou vypadal jako svatý František z Assisi na svém asi nejznámějším portrétu. Často mě zval k sobě na čaj. Měl dva malé chlapce – dvojčata. Právě od něho jsem pochytila většinu arabštiny.

Noc se snesla s pozoruhodnou rychlostí a modročernou oblohu posely tisíce hvězd. Nad západním pohořím dohásínaly poslední paprsky světla, takže rozeklané vrcholky hor připomínaly růžovozlaté přízraky sebe sama.

Svírala jsem dopis v rukou, jako by to byla Abdelalova vysušená, upracovaná dlaň. Z důstojných slov čísela zoufalá naléhavost. Vycítila jsem ji už dřív. Nyní, tak blízko u zdroje, byla natolik silná, že jsem hořela netrpělivostí.

„Ty filuto,“ pronesla jsem nahlas a ztěžka se zvedla z tvrdé proutěné židle. Začínám až moc podléhat náladám a předtuchám. Abdelal nepatří k těm, kteří plýtvají penězi na hypermoderní vynálezy, jako je letecká pošta, a tak trvalo tři měsíce, než se ke mně dopis dostal. Ať už mi chce říct cokoli, jeden den navíc to počká.

Cestou do jídelny jsem zaklepala na dveře Deeina pokoje, ale nikdo se neozval. Nejspíš ji k večeři doprovodil otec.

Našla jsem je v nové hale hotelu s hlavami u sebe. Bloch mě zahlédl a gestem mi naznačil, abych k nim přišla. Vyhověla jsem mu a přijala pozvání na koktejl.

Dee oslňovala v šatech, které jsem jí v Paříži *nevybrala*. Naopak jsem jí je rozmlouvala. Ne že by se mi nelíbily,

ale černý šifon, flitry a černé perly se k sedmnáctileté dívce nehodí. V kombinaci s bílou sádkou, z níž čouhaly růžové prsty, působil její model obzvlášť hloupě.

Ale dlužno uznat, že díky její nebývale vyvinuté postavě jí šaty slušely. Přiznávám, že mě ke kritičnosti z padesáti procent vedla žárlivost. Kysele jsem se podívala na ty svoje, ušité ze slabé květované látky. Měly tenká ramínka, celkem ušly, ale konfekce z nich sálala na sto honů.

„Sluší vám to,“ usmál se na mě pan Bloch.

„Díky,“ ucedila jsem suše.

„Skutečně mě těší sedět tu ve společnosti dvou krásných mladých dam,“ pokračoval v lichotkách svým příjemným hlubokým hlasem. „Velice by mě potěšilo, kdybyste s námi povečeřela, slečno Tomlinsonová, ale nedopatřením jsem si na dnešní večer domluvil obchodní schůzku.“

Velkorysost pana Blocha mi připadala až podezřelá, ale jeho poněkud staromódní manýry mi kupodivu nebyly k smíchu. Naopak mě uklidňovaly.

„Kdysi jsem znal jistého Jakea Tomlinsona,“ pokračoval tiše. „Vy jste jeho dcera, že?“

Dočista mi tím vyrazil dech. Bylo to stejně nečekané, jako když váš starý věrný ovčácký pes bez varování vycení zuby a prokousne vám ruku. Zrovna jsem se chystala to popřít, když na mě upřel svoje mazané modré oči a já z nich vyčetla, že prohlédl moji lež dřív, než jsem ji stačila vyslovit.

„Ano, jsem Jakeova dcera.“

„Mrzí mě, že nás předčasně opustil. Pro vědecký svět je to obrovská ztráta. Byl to jeden z nejlepších archeologů, se kterými jsem se kdy setkal, a skvělý člověk.“

Zalapala jsem po dechu a sklonila hlavu ke sklence vermutu. Nezná celý příběh – jen uhlazenou lež, se kterou vyrukoval John. Díkybohu za to, pomyslela jsem si.

„Chtěl jsem se vás zeptat,“ pokračoval Bloch, „jestli byste s námi nechtěla zítra podniknout malý výlet. Rád bych Dee ukázal Údolí králů a některá místa za řekou. Znáám je sice jako svoje boty, ale ona je nikdy neviděla, a jestli mám být upřímný, Egypta se nikdy nenabažím. Avšak obávám se, že odbornice jako vy by se mezi turisty nudila.“

„Vůbec ne.“ Stačila jsem se vzpamatovat. Tohle se mi naopak hodí. Dostávám šanci vypravit se na druhý břeh za Abdelalem, aniž bych vzbudila podezření. John stejně dříve nebo později zjistí, že jsem tady. Ale neodvážila jsem se pohlédnout mu do tváře bez veškeré munice, kterou se mi podaří shromáždit. „Děkuji za pozvání, pane Blochu. Ráda se k vám připojím.“

„Dobře.“ Na mužově poněkud fádním obličejí zahrál spokojený úsměv. „Tak co kdybyste s námi šla i na tu večeri? Mám se sejít s Johnem – i mladým Michaellem. Věřím, že se mezi námi budete cítit jako doma. Už jste zavolala do ústavu?“

Tupě jsem zavrtěla hlavou.

„Kdo je John?“ vyzvídala Dee a já jí za to byla upřímně vděčná. Aspoň jsem získala čas se vzpamatovat.

„Cože? Zlato, přece jsem o něm už mluvil. John McIntire –, doktor McIntire, – vedoucí zdejšího archeologického ústavu, detašovaného pracoviště naší univerzity. Bude se ti líbit.“ Spiklenecky na ni mrkl. „A jeho asistent, Mike Cassata, ještě víc. Jste si věkově blíž. Kolik je Mikovi, slečno Tomlinsonová?“

„Dvacet osm. A..., pane Blochu?“

„Ano, má drahá?“

„Víte, já... Jsem tu tak trochu inkognito. Samozřejmě nemyslím doslova – cestuji přece pod svým vlastním jménem a na platný pas. Ale setkání s Johnem a ostatními bych zatím odložila. Chtěla jsem si dopřát několik dní jenom pro sebe, než se jim ozvu.“

Horší výmluvu jsem nikdy neslyšela, ale pan Bloch naštěstí patří k silně ohroženému druhu gentlemanů, kterých je stále méně a méně. Ani nemrkl.

„To je v pořádku. Chápu. Ani se o vás nezmíním. Ráda byste je překvapila, že? V tom případě byste měla radši utéct, má drahá. John tu bude každou chvíli.“

Dee, na rozdíl od otce, dala svůj úžas nepokrytě najevo. Podepřela si bradu dlaní a studovala mě s přimhouřenýma očima. Potutelně se usmívala. Možná si myslela, že mi Mike dal před deseti lety košem. Jiný motiv podle mě nebyla schopná vymyslet. Nestarala jsem se o to. Pořád lepší než pravda.

Domluvila jsem se s nimi, kdy se ráno sejdeme, a pak jsem odešla. Jestli tu John bude každou chvíli, musím okamžitě pryč. Nicméně perverzní zvědavost mě přinutila schovat se za obrovskou škaredou palmu u dveří, kde mě na první pohled nikdo nezmerčí.

Zapomněla jsem, že John má oči jako rys.

Aniž to tušil, přichystal mi pořádný šok – vůbec se totiž nezměnil.

Vlasy mu předčasně zbělely už ve třiceti a zajímavě ladily s opálenou pletí a mohutným černým knírem, který si s láskou pěstoval. Nosil se s touž arogancí, kterou jsem znala – bradu měl vystrčenou a záda hrdě vzpřímená. V černém obleku a kravatě se cítil nesvůj, vyleštěné boty a vyžehlené kalhoty považoval spíš za zbytečnou ztrátu času. Oblečení, které nosil na vykopávky, vypadalo, jako by se k žehličce ani nepřiblížilo. Už v patnácti jsem ho nemohla ani cítit. Nenáviděla jsem ho víc než kohokoliv na světě.

Zato jeho společník se změnil. Nevěřila bych, že může ještě vyrůst. Před deseti lety byl o hlavu vyšší než já, a teď, ve svých osmadvaceti, měří dobrých sto devadesát centimetrů. Vlasy vyšisované sluncem má skoro tak světlé

jako John, takže ostře kontrastují s jeho opáleným obličejem. Z univerzitních bulletinů vím, že to dotáhl na vědeckého asistenta a Johnova zástupce tady v Luxoru. Za mých časů platil na egyptologickém ústavu za zázračné dítě a osinu v zadku. Ač byl o pouhé tři roky starší než já, choval se ke mně jako urážlivě shovívavý dědeček. Mluvil o mně jako o „dítěti“, což volalo po pomstě. A tak se na jeho rukopisech objevovaly inkoustové skvrny z plastu a na židli jsem mu pokládala prdící polštářek. Když o tom tak přemýšlím, označení „dítě“ bylo vcelku na místě.

Zapomněla jsem na svůj sporný převlek, nenávisť a palmu v květináči. Připadala jsem si jako v jedné z těch nočních můr, kdy se vám zdá, že stojíte nazí uprostřed Times Square. A pak John, který má neomylnou schopnost vyhledávat věci, které měly zůstat jeho očím skryty, otočil hlavu a začal pročesávat místnost jestřábím pohledem.

Zachránil mě pan Bloch, který si zahrál na mého anděla strážného, byť trochu prapodivného. Zvedl se a na Johna zamával. Ten ho okamžitě uviděl a věnoval mu jeden ze svých okouzlujících úsměvů – bílé zuby rámovaly dvě vrásky smíchu a v očích mu zajiskřilo. Zamířil k Blochovu stolu. Mike se mu coural v patách a tvářil se neurčitě. Satelit, pomyslela jsem si nevraživě.

Najednou jsem byla vláčná jako hadr na nádobí, všechno napětí ze mě spadlo. To nejhorší mám za sebou. Viděla jsem je a přežila jsem to. Nejsou to démoni, jen obyčejní lidé. Lidé věnující se obzvlášť ponižující práci – podlézají bohatému muži v naději, že pustí nějaký ten chlup. Což je bohužel nevyhnutelná součást této profese, protože peněz na vykopávky a ukojení archeologického pudu není nikdy dost. Můj otec tohle loudění nenáviděl, ale zhusta na něho tento úkol připadl, protože měl neuvěřitelný šarm. Aspoň to říkal.

John šarmantní nebyl. Když mu lidé lezli na nervy – což se dělo dost často – řval na ně jako pavián a častoval je nadávkami, které z jeho úst zněly o hodně hůř než z pusy kohokoliv jiného. Blocha musel mít z nějakého důvodu v oblibě, protože s předstíráním přátelskosti se zásadně neobtěžoval. A nikdy se neuměl přetvařovat.

Nedbala jsem na zvědavé pohledy hostů, kteří nechápali, proč se schovávám za palmou. Pochválila jsem se, jak jsem šikovná, a moje sebevědomí vzrostlo. Kdepak, ti dva mě nepoznají. Ani za milion let.

Přesto jsem počkala, až se všichni čtyři usadí v jídelně, a pak jsem si vybrala stůl co nejdál od nich. Nemohla jsem si nevšimnout, že Dee shledává Mika stejně atraktivním, jak jí ho otec vyličil. Sice ke mně seděl zády, ale já potají sledovala, jak na něm Dee pracuje – špulila rty, třepotala řasami, vystrkovala prsa a tak. A nezdálo se, že by on před ní chtěl prchnout hrůzou.

Zatímco si povídali nad kávou, vytratila jsem se z jídelny a zamířila rovnou do svého pokoje. Odvaha je jedna věc, sebedůvěra druhá, ale nechtěla jsem pokoušet štěstí. Viděla jsem Johna a John neviděl mě, což mi pro začátek stačilo.

KAPITOLA 2

Ze soukromého výletu pana Blocha se vyklubala přímo davová akce. Pozval každého, koho potkal – dušička jedna dobrotivá – a lidí znal opravdu spoustu. Většinou to byli dobře oblečení turisté středního věku jako on sám. Zamířila jsem k Dee, která byla ospalá a celá nesyvá. Chovala jsem se k ní velmi mile, protože jsem se cítila báječně. Mohlo za to moje očekávání, ale především nádherné ráno – chladné a svěží. Slunce natřelo vrcholky Západního pohoří na růžovo a nad nimi se klenulo nekoněčné modré nebe. Chudinka Dee, skleníková květinka, neskryvala svůj odpor nad vší tou nádhrou. Přiznávám, že noha v sádře by mi zkazila náladu taky. Zajímalo mě, jak se s touhle malou nepříjemností vypořádá její otec.

No jo, peníze. Protože žádné nemám, zapomínám, jak hladce se jejich prostřednictvím dá vyřešit většina problémů. Pan Bloch najal dva statné Egyptany, aby Dee nesli na stoličce udělané z rukou, což je starý známý způsob přenášení lidí, rozšířený všude na světě. Musím říct, že všichni tři – Dee i její nosiči – si to náramně užívali. Muži přepravili svůj sladký náklad na palubu čekajícího

člunu a něžně jej posadili na jednu z dlouhých lavic podél boků lodi.

Poté co jsme se usadili mezi Egyptany, mířícími domů nebo do práce na západním břehu, došlo ke zpoždění, protože majitel lodi se handrkoval se dvěma chlapci, kteří neměli peníze na zaplacení, dohlížel na nakládku nealkoholických nápojů pro restauraci na druhé straně a zapojil se do nesrozumitelné, zato vášnivé debaty se svou posádkou, třemi bosými muži. Nakonec vytasil ušmudlaný a potrhaný kus látky, ve kterém se při bedlivém zkoumání dala rozpoznat egyptská vlajka s černými, bílými a červenými pruhy a zelenými hvězdami. Když byla slavnostně vztyčena na stožár, jeden z bosých členů posádky odpochoval na zád', kde se chopil kormidla. Motor zakašlal a odrazili jsme od břehu.

Na druhé straně řeky nosiči dopravili Dee k autu, které najal pan Bloch. Silnice nás zavedla k průsmyku, na jehož konci leží legendární Údolí králů.

Domnívám se, že většina lidí si pod pojmem „údolí“ představí zelená pole na úpatí kopců, svěží a přívětivé, s říčkou mírně plynoucí kolem břehů porostlých bujnou vegetací. Údolí králů se malebné dolině podobá asi tak jako mumie člověku. Je to spíš kaňon, sluncem vyprahlá a zaprášená rozsedlina. Neroste tu ani stéblo trávy, neuchytí se tady jediná květinka. Úlevu očím, unaveným okrovou barvou skal, přináší jen jasně modrá obloha nad hlavou.

Když jsme vystoupili z auta, Bloch měl pro dceru připravené kolečkové křeslo, jehož se ujal jeden z přechočných nosičů. A tak jsme pomalu vyrazili po stezce vedoucí hlavní částí údolí. Turisté vzali tuhle lokalitu útokem, čímž přidali fádní krajině na barevnosti. Zdálo se, že letos se zvláštní oblibě těší svítivě oranžové košile. Dvě jeptišky sháněly dohromady houf rozhihňaných školaček,

které víc než historické památky zajímaly šarlatové stuhy a modré a zelené korálky, jimiž si zkrášlily své námořnický modré uniformy.

Kakofonie hlasů už tak příjemná nebyla. Sladká francouzština a tvrdá němčina se mísily s hrdelní arabštinou. Takhle nějak to muselo vypadat v Babylonu. A nad tím vším se nesla rozčilená italština: „*Enrico! Enrico! Vieni qua, vieni a mamma!*“ Chlapečkovi mohlo být přibližně sedm let. Okamžitě jsem ho poznala. Měl na sobě červené tričko a seděl na skále zhruba šest metrů nad hlavou své matky.

Na druhé straně na nás zívaly čtvercové vchody královských hrobek, po kterých údolí dostalo své jméno. Nyní jsou prázdné a zničené, ale svého času tyhle dutiny ve skále chránily pradávné egyptské vládcy spolu s jejich zlatem, šperky a drahými oleji, jimiž se měli zdobit na věčnosti.

Jako průvodce si pan Bloch nenajal nikoho menšího než mladého energického zástupce firmy American Express. Pan Fachry byl postavou nevysoký, zato velmi okouzlující. Mluvil výborně anglicky a pusa mu jenom jela. Když jsme stáli před nejslavnější hrobkou ze všech – jedinou, která zůstala nevypleněná a jméno jejího předčasně zesnulého majitele zná snad každý – jeho hlas stoupal do poetických výšek.

„A pořád tu spí.“ Pan Fachry teatrálně mávl rukou k pozlacené rakvi ve tvaru člověka, jež leží v hranatém kamenném sarkofágu. Vyřezávaná chlapecká tvář slepě zírala na malovaný strop pohřební komory a vytesané ruce pokojně spočívaly zkřížené na prsou.

„Chcete tím říct, že jeho tělo je pořád tady?“ zapištěla vyděšeně Dee. „Myslela jsem, že všechny mumie jsou v muzeu v Káhiře.“

Zmíněné muzeum rozhodně navštívit nechtěla, přestože je v něm nejlepší sbírka staroegyptských artefaktů na světě. Dostala jsem ji tam pomocí pečlivě namíchané směsi výhrůžek a lichocení. Jakmile se jednou odvážila vstoupit dovnitř, byla uchvácená – tak trochu proti své vůli. Nejvíc ji zaujaly královské šperky (a kterou ženu ne?) a mumie, jež nás přitahují (pokud se to tak dá říct) právě svou morbidností. Těšilo mě, že si zapamatovala něco z toho, co viděla.

„Ano, ano, královské mumie jsou všechny v Káhiře. Ale ty byly objeveny za jiných okolností.“ Fachry se podíval napřed na hodinky, potom na Blocha. Očividně jsme měli zpoždění, ale Blochovo vstřícné přikývnutí naznačovalo, že by byla škoda si tuhle historku neposlechnout. Průvodce se proto zhluboka nadechl a spustil:

„Jak jistě víte, moji milí přátelé, muži z vesnice Kurny, kterou později projdeme, po staletí žili v blízkosti hrobek, jež vykrádali. To platilo i za časů faraonů. Nesmíme je za to odsuzovat, drazí přátelé. Zlato v hrobkách nikomu nepomůže a lidé z Kurny jsou chudí. Chtěl jsem říct,“ dodal spěšně, „že *byli* chudí, dokud naše současná prozíravá vláda nepřinesla feláhům moderní technologie a pohodlí.“

V publiku to souhlasně zašumělo – nic víc. Přítomní dobře věděli, co se očekává od návštěvníků z cizích zemí, a Fachrymu mírně zrudly uši.

„Roku osmnáct set osmdesát sedm jistá rodina z Kurny našla ve skále nedaleko chrámu v Dér el-Bahrí podezřelý otvor. Místo bylo těžko přístupné, ale ti muži věděli, že se tam může skrývat zlato a drahocenné starožitnosti. Jeden z nich do té díry vlezl a...“ nastala dramatická odmlka, „...uvnitř našel těla mnoha králů a královen, která tam schovali za dávných časů, aby je ochránili před tehdejšími vykradači hrobek. Roky tihle muži vynášeli z hrobky drobné předměty a prodávali je. Ale pak

je odhalil Maspero, inspektor starověkých památek. Těla králů a královen byla převezena do Káhiry, kde jsou dosud. Ale Tutanchamona – krále Tuta, jak mu říkáme – našli archeologové, ne zloději. A když z hrobky opatrně odvezli všechny poklady, které jsou k vidění v Káhirském muzeu, mladého krále vrátili tam, kam patří. Proto tu leží.“

Historika vyvolala vlnu otázek a Fachry měl co dělat, aby nás všechny vyhnal ven a dovnitř mohla vstoupit další skupina turistů. Vrátili jsme se k autům, která nás převezla do Dér el-Bahrí.

Já Dér el Bahrí zbožňuji, protože patří k nejkrásnějším chrámům v Egyptě. Ale čas plynul a moje netrpělivost vzrůstala. Otráveně jsem se courala za Fachrym a poslouchala ho jen na půl ucha. Nadšeně vyprávěl o chrámu a jeho stavitelce, velké královně, která panovala jako král a vydržovala si neurozeného milence. Fachry významně pomrkal a pochechtával se, ale moji pozornost přitahoval shluk domků na severu. Vesnice Kurna.

Nakonec jsme se tam dostali. Domky jsou postaveny přímo mezi hrobkami – sice ne královskými, ale své věčné spočinutí tu našli významní a bohatí lidé tehdejší říše. Některé se pyšní nádhernou výmalbou a vyřezávanými basreliéfy a jsou tak zaslouženě slavné. Když jsme došli k hrobce Ramoseho, jedné z největších a nejlepších, schválně jsem otálela. Jakmile Blochovi známí zmizeli uvnitř, práskla jsem do bot.

Kurna leží na svahu. Po deseti metrech klopýtání po kamenité stezce lemované domy jsem se zadýchala. Vtom proti mně vyběhli dva toulaví psi a vycenili zuby. Automaticky jsem se sehnula pro kámen a hodila jej po tom, který stál blíž. Netrefila jsem ho. Jako ostatně pokaždé. Kdysi dávno jsem těmhle ubohým zvířatům nosila zbytky.

Přiběhlo ke mně několik dětí. Výmluvně natahovaly hubené snědé ruce. „Bakšiš, slečno, bakšiš!“

Mimoděk jsem zpomalila. Připadalo mi, jako bych tu naposled kráčela včera. Abdelalův dům patří k největším a nejvyšším ve vesnici. Když jsem stanula na dvorku před jeho dveřmi, srdce mi bušilo a to nejen námahou.

Dveře zely dokořán, ale uvnitř vládla tma, takže nebylo nic vidět. Tyhle domy bývají zatemněné schválně, protože sluneční světlo s sebou nese nesnesitelné horko. Váhala jsem. Dlaň jsem si tiskla k boku, ve kterém mě píchalo. Najednou vyšel ven mladý muž.

Nemohlo mu být víc než osmnáct. Pěstoval si pečlivě zastřižený knírek, a protože ho těžká práce a primitivní životní podmínky zatím nepřinutily předčasně zestárnout, byl velmi atraktivní, jak tyhle exotické typy mužů někdy bývají. Jeho obličej připomínal mladého boha odlitého z bronzu. Husté černé vlasy zářily jako saténová čapka a pronikavě voněly po vlasovém oleji. Místo obvyklého pruhovaného hábitu měl na sobě upnuté modré džíny a batikované fialové tričko, které vypadalo jako dárek od nějakého turisty z Kalifornie.

„Sháníte průvodce, slečno?“ V úsměvu odhalil krásně rovné zuby. „Jsem nejlepší v Luxoru. Provedu vás. Ale napřed vás pozvu na čaj a ukážu vám starožitnosti, které jsem tady našel.“

„Děkuji vám. Jdu za Abdelalem.“

Jako by z něho spadla neviditelná maska a najednou byl ve střehu.

„Za Abdelalem?“ Obezřetně volil slova. „Ten tady nebydlí.“

„Ale bydlí,“ trvala jsem na svém. „Tenhle dům znám dobře. Poslal mi dopis. Vyřídte mu prosím, že jsem přišla.“

„Aha.“ Zase se začal usmívat, ale ostražitost z jeho očí nezmizela. „On vám napsal?“

„Ano.“

Ani se nepohnul a dál se mile culil. Dobře znám východní zvyky, kam nepatří spěch a kde se pěstují zdoluhavé ceremoniály. Ale tohle bylo něco jiného. Dala jsem průchod svému podráždění.

„Zaved'te mě za Abdelalem, prosím. Očekává mě.“

„Lituji.“ Sklonil hlavu a rozhodil rukama.

„Není tady?“

„Bohužel ne.“

„Potom mi povězte, kdy se vrátí.“

„Nejde to.“

Bylo nesnesitelné vedro. I když jsem měla na hlavě klobouk, sluneční paprsky mě ubíjely. Skály v jejich žáru úplně vybledly a nepálené cihly, ze kterých jsou postaveny zdejší domy, působily jako bezbarvé. Napadlo mě, že mám úžeh, a rozhovor, který nikam nevedl, mi připomínal pošahanou arabskou verzi *Alenky v říši divů*. Ale urazila jsem moc dlouhou cestu na to, abych se nechala odradit nezdvořilým mladíkem. Vtom z temného vchodu vyšel další člověk.

Stačilo se na něho letmo podívat, abych věděla, že mám před sebou dvojčata. Ale tenhle mladík měl na sobě proužkovanou galábíji, byť o hodně čistší, než bývá zvykem. Na hlavu si narazil čapku těsně obepínající lebku, jakou nosí většina zdejších vesničanů, upletenou z jasné barevné vlny. Na té jeho se skvěl motiv zelených šestiúhelníků na jantarovém podkladě, spolu s modrými a červenými věčky. Nevraživě se podíval ze svého bratra na moji maličkost.

„Ztratila jste se, slečno?“

„Asi ano,“ povzdechla jsem si bezmocně. „Hledám Abdelala. Jsme staří přátelé. Chtěl se mnou mluvit.“

Dva páry černých očí se na okamžik setkaly. První z mladíků sotva znatelně pokrčil rameny. Opřel se zády o dům, vytáhl balíček cigaret a jednu mi nabídl s tím nejupřímnějším pohledem, jaký si umíte představit. Odmítla jsem.

„Kde je Abdelal?“ uhodila jsem na něho.

Nikdo mi neodpověděl a o mě se začínala pokoušet hysterie. Nato se vážným hlasem ozval kluk v hábitu: „Jste jeho známá? Potom vám musím s politováním sdělit, že můj otec zemřel.“

Stála jsem na palčivém slunci jako přikovaná a vůbec nic jsem nechápala. Jeho záře mě oslepovala a vůbec nic jsem neviděla. Když se země přestala kymácet, uvědomila jsem si, že mě přidržují dva páry rukou.

„Jsem v pořádku,“ namítla jsem a marně se snažila zbavit ruky, která mě svírala v pase na můj vkus až příliš silně.

Mladík v proužkovaném plácl bratra přes paži, aby mě pustil.

„To je tím vedrem,“ prohlásil. „Pojďte dovnitř, sitt. Matka vám uvaří čaj, a když si budete přát, povím vám o našem otci.“

Stále mě podpíral a sálal z něho klid a důvěra. Byla jsem ráda, že se mám o koho opřít. Když jsem ze dvorku zalitého sluncem vešla do domu, zpočátku jsem skoro nic neviděla – jen úzkou chodbu a pak světnici s podlahou z ušlapaného jílu. Hostitel mě usadil na lavici s potřhanými polštáři. Nato se odebral ven za svým bratrem a o něčem spolu mluvili.

Samotu jsem uvítala. Nejenom proto, aby moje oči přivykly šeru, ale také abych se trochu sebrala a vzala rozum do hrsti. Nechápala jsem, proč mi nemilá zpráva způsobila takový šok. Podle egyptských měřítek byl Abdelal hodně starý muž a od napsání dopisu uplynuly tři měsíce.

Chlapci se vrátili s pohoštěním a já na prahu zahlédla černě oděnou postavu. Zvedla jsem ruku na pozdrav, ale nepřekvapilo mě, když postava vzápětí zmizela. Egyptské ženy se před cizinkami neskrývají, ale také se neúčastní společenských záležitostí, které jsou výsadou silnějšího pohlaví.

Čaj byl jako vždycky výborný – hodně tmavý, skoro černý a strašně sladký. Mlčky jsme vypili šálek. Mladík v proužkovaném mi nalil druhý a nabídl talíř s kousky chleba. Rozpačitě si odkašlal.

„Odpusťte, sitt, že jsme vás nepřivítali, jak se patří. Jsem Achmed, Abdelalův syn. Tohle je můj bratr Hassan.“

Studovala jsem plátky chleba, jako bych přemýšlela, který si vybrat. Já tohle pečivo nesnáším, chutná totiž jako žluklé máslo. Přesto jsem ho snědla už spoustu bochníků. Váhání mi dopřálo čas na rozmyšlenou. Teď bylo na mně, abych se představila. Radši bych zůstala v anonymitě, ale možná mi Abdelal zanechal nějaký vzkaz a aby mi ho vyřídili, musím kápnout božskou.

„Jmenuji se Tomlinsonová,“ řekla jsem a vybrala si nejmenší kousek. „Althea Tomlinsonová. Vzpomínám si na vás. Když jsem tu byla naposledy, byli jste ještě malí.“

„Ach ano,“ usmál se Achmed. „Taky si na vás pamatuju, sitt. Hodně jste se od té doby změnila.“

„Hodně,“ souhlasil s ním Hassan. V té chvíli jsem si uvědomila, jak moc modulace hlasu ovlivňuje význam slov, a začala jsem se červenat. Achmedův tón a pohled by se daly označit za vhodně zvolený kompliment, zatímco tatáž poznámka pronesená Hassanem vyzněla neomaleně.

„Jestli vám nevadí o tom mluvit,“ spustila jsem opatrně, „zajímalo by mě, jak váš otec žil a...“

„Zemřel? Není na tom nic smutného. Žil dlouho a těšil se pevnému zdraví. Navíc už jsou to tři měsíce.“

„Tři měsíce...“ Skonal těsně poté, co mi napsal.

„Spadl,“ dodal Hassan. „Spadl a zlomil si vaz.“

Zalapala jsem po dechu. Jeho úsečný tón působil mnohem krutěji než slova. Achmed se na bratra tvrdě podíval.

„Často se v noci procházel. Místní lidé to nemají ve zvyku, ale on byl starý a nemohl spát. Za bezměsíčné noci bývá velká tma. Domnívali jsme se, že tu zná každý kámen, ale možná se mu udělalo špatně a upadl. Nikdy se to nedovíme.“

„Moc mě to mrzí.“

„Zbytečně. Byl starý a prožil báječný život.“

„To je pravda,“ přikývla jsem. „Pokoj jeho duši.“

Usrkla jsem čaje a rozhlédla se po místnosti. Připadala mi důvěrně známá – holá hliněná podlaha, vybledlé polštáře na lavici, nahrubo podomácku stlučený stůl a příborník – jediný zdejší nábytek. Nic se nezměnilo – jenom Abdelal chyběl.

„Říkáte, že vám otec poslal dopis.“ Hassan odhodil cigaretu na podlahu. „Co v něm stálo?“

Otevřená nezdvořilost byla na jeho bratra příliš. Ostře Hassana napomenul ve svém rodném jazyce a ten jenom lhostejně pokrčil rameny.

„Promiňte, sitt,“ kál se Achmed.

„Nic se neděje. Být vámi, taky mě to zajímá.“ Postavila jsem šálek na stůl a Achmed mi jej okamžitě dolil. Ani jsem nemusela přemýšlet o tom, co jim povím. Lež ze mě vyklouzla tak hladce jako zubní pasta z tuby. „Poslal mi spoustu pozdravů a vyjádřil naději, že se ještě někdy uvidíme. Chystala jsem se do Egypta na dovolenou, takže...“ Také jsem ledabyle pokrčila rameny jako Hassan.

„Ano,“ přikývl zamyšleně Achmed. „Bohužel jste dorazila příliš pozdě.“

Příliš pozdě..., příliš pozdě. Tahle slova, určitě nej-smutnější v každém jazyce, opakovaně zněla v mé hlavě. Najednou toho na mě bylo moc. Kvapně jsem se zvedla.

„Už musím jít. Děkuji vám.“

Oba mě doprovodili na dvůr. Achmed se vši vážností jako dobrý hostitel, Hassan se škodolibostí spratka, který se nedá podplatit, aby nechal dospělé na pokoji. Na rozloučenou jsem mu podala ruku, protože jsem jím nemohla veřejně pohrdat, ale drzý stisk tenkých prstů se mi hnusil.

„Jak dlouho se v Luxoru zdržíte?“ vyzyval.

„Sama nevím. Několik dní.“

„Je mi líto, že jste se nesetkala s naším otcem,“ řekl Achmed.

Z jeho smutných tmavých očí jsem vyčetla, že mi ne-řekl všechno, co mohl. Nebyla jsem k němu upřímná a on neměl důvod se mi svěřit. Obvykle mívám sklon lidem důvěřovat – anebo, jak říkával Jake, naletím na každý dobrácký obličej.

Po celou dobu jsem si nepříjemně uvědomovala Hassa-novu blízkost. S naučenou nenuceností se opíral o zeď domu. Velmi mu to slušelo – dokonce i v tom nevkus-ném oblečení, které nevypadá dobře ani na obyvatelích západních zemí a v případě potomků faraonů je neváhám označit přímo za rouhání. Nic mu nedokázalo ubrat na přitažlivosti. Měl pohledný obličej, ale faleš z něho čísla na sto honů. Ani by mě nenapadlo mu věřit a chovala jsem podezření, že Achmedova zdrženlivost pramenila ze stej-ných pochyb. Nemohla jsem udělat nic jiného než odejít, tak jsem odešla, ale po celou cestu jsem měla pocit, že se mi propalují do zad Hassanovy posměšné oči.

Ztratila jsem pojem o čase, proto mě překvapilo, že ostatní teprve opouštějí Ramoseovu hrobku. Rozpačitě jsem se omluvila panu Blochovi za svou nepřítomnost a ten moje pokání mlčky přijal. Zdálo se, že mě chápe.